

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2000-2001

2 mei 2001

VERZOEKSCHRIFT

– over geestelijke gezondheidszorg voor dementerenden –

VERSLAG

**namens de Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gelijke Kansen
uitgebracht door mevrouw Sonja Becq en de heer Jan Van Duppen**

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : mevrouw Patricia Ceysens.

Vaste leden :

mevrouw Sonja Becq, mevrouw Trees Merckx-Van Goey, mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Ingrid van Kessel ;

mevrouw Patricia Ceysens, mevrouw Claudine De Schepper, de heren Jacques Devolder, Koen Helsen ;

mevrouw Niki De Gryze, mevrouw Marijke Dillen, de heer Felix Strackx ;

de heren Guy Swennen, Jan Van Duppen ;

mevrouw Ria Van Den Heuvel ;

mevrouw Simonne Janssens-Vanoppen.

Plaatsvervangers :

mevrouw Gisèle Gardeyn-Debever, mevrouw Veerle Heeren, de heren Luc Martens, Paul Van Malderen ;

de heren Frans De Cock, Freddy Feytons, André Moreau, Cis Schepens ;

de heren Wilfried Aers, Julien Librecht, mevrouw Marleen Van den Eynde ;

de heren Patrick Hostekint, Chokri Mahassine ;

mevrouw Ann De Martelaer ;

mevrouw Margriet Hermans.

INHOUD

	Blz.
1. Procedure	4
2. Hoorzitting met de verzoeker, mevrouw Riet Van Den Bergh, en haar raadsman, de heer Jean Biskup	4
3. Antwoord van de minister	7
4. Bespreking en conclusie	8
Bijlage : Verzoekschrift van 19 januari 2001 van mevrouw Riet Van Den Bergh (4 (2000-2001))	11

1. Procedure

De commissie bevoegd voor de verzoekschriften (Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Huisvesting en Stedelijk Beleid) heeft tijdens haar vergadering van 14 februari 2001 het verzoekschrift van mevrouw Riet Van Den Bergh (nr. 4 (2000-2001)) ontvankelijk verklaard en voor verdere behandeling doorverwezen naar de Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gelijke Kansen.

Conform artikel 6, tweede lid, van het decreet van 14 juli 1998 houdende regeling van de bij het Vlaams Parlement ingediende verzoekschriften, werd de verzoeker uitgenodigd gehoord te worden in de Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gelijke Kansen. De verzoeker, mevrouw Riet Van Den Bergh, en haar raadsman, de heer Jean Biskup, werden gehoord op 8 maart 2001.

Op 9 maart 2001 heeft de commissie de bevoegde minister, mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, om een reactie gevraagd. De minister antwoorde tijdens de vergadering van 19 april 2001, waarop de commissie de bespreking van het verzoekschrift heeft afgerond.

2. Hoorzitting met de verzoeker, mevrouw Riet Van Den Bergh, en haar raadsman, de heer Jean Biskup

Mevrouw Riet Van Den Bergh : Er zijn problemen in de familie omdat mijn vader dementeert. Wij zoeken oplossingen via de bewindvoerder, maar krijgen geen antwoord. De vrederechter zegt dat dit niet zijn bevoegdheid is. Een zaak aanspannen bij de correctionele rechtbank is te omslachtig. Via Home-info zijn we bij Orion, een expertisecentrum voor dementie, terechtgekomen. Overal krijgen we hetzelfde antwoord : er is geen wetgeving voor de geestelijke gezondheidszorg. Wij staan dus met onze rug tegen de muur. Dat is het grote probleem, niet alleen voor mijn vader, maar ook voor alle anderen die met deze problematiek te maken krijgen.

Daarom heb ik een vraag gericht aan het Vlaams Parlement om een wet op te stellen voor de mentale verzorging van dementerenden, die daar recht op hebben.

Mevrouw Sonja Becq : Dit verzoekschrift is heel belangrijk omdat dementie een aandachtspunt moet zijn in de toekomst. In het parlement krijgen we altijd te maken met de vraag wat de bevoegdheid is van het federale en van het Vlaamse niveau.

Wij kunnen wel een initiatief nemen als het gaat over behandelingscentra en ambulante of residentiële opvangmogelijkheden. Betreft uw vraag de behandelingsmethodiek ?

Mevrouw Riet Van Den Bergh : Ik dacht dat er automatisch, bij het vaststellen van dementie, mantelzorg werd ingeschakeld en dat dit door het Vlaams Parlement kon worden geregeld.

De heer Jean Biskup, raadsman van de verzoeker : Ik ben lector in een hogeschool en tijdens mijn laatste opdracht voor sociale en andere verpleegkundigen was ik bezig met de constructie van voorlopig bewindvoerder. Via Orion heeft mevrouw Van Den Bergh met mij contact opgenomen.

De voorlopige bewindvoerder houdt zich enkel met materiële zaken bezig. Als er beslissingen moeten worden genomen over dementerenden die ook financiële implicaties hebben, dan is er een probleem. De voorlopig bewindvoerder kan daar een standpunt over innemen, maar dan blijft de familie met vragen zitten. De expertisebureaus zouden een vertrouwenspersoon moeten aanstellen zodat over het totale probleem kan worden gesproken.

De voorlopig bewindvoerder is een federale bevoegdheid. Vlaanderen zou het voortouw kunnen nemen om een vertrouwensfiguur aan te stellen, die deskundig is in de dementieproblematiek en de bejaardenzorg. Het is heel positief dat een vrederechter op de vraag van mevrouw Van Den Bergh is ingegaan.

Mevrouw Ria Van Den Heuvel : Ik zie enerzijds een verband met afdwingbare rechten door de cliënt en anderzijds een mogelijkheid om een trajectbegeleider voor ouderen aan te duiden. Deze trajectbegeleider kan een vertrouwenspersoon zijn.

Mevrouw Riet Van Den Bergh : Dementen kunnen zelf geen rechten afdwingen. Iemand moet dit voor hen doen.

De heer Jan Van Duppen : Ik vraag me af of het probleem dat mevrouw Van Den Bergh schetst niet kan worden opgelost binnen de bestaande structuren. De gangbare procedure is dat de dementie wordt vastgesteld door middel van een psychiatrisch, neuropsychiatrisch of geriatriesch onderzoek. De diagnose wordt vastgelegd in een verslag. Het onderzoek van de psychische toestand van de betrokkene behoort dus tot de bevoegdheid van de psychiatrische gezondheidszorg. De familie heeft over die diagnose geen enkele zeggenschap. Ik begrijp daarom niet hoe een familietwist gevolgen

kan hebben voor de beoordeling van de toestand van de dementiepatiënt.

Mevrouw Riet Van Den Bergh : Mijn vader wordt verzorgd door een van mijn broers. Ik heb contact opgenomen met de geneesheer van mijn vader. Die vond alles oké. Hij heeft mijn vader echter nooit thuis bezocht. Mijn broer brengt mijn vader steeds naar de arts. Mijns inziens moet er een systeem komen waarin een onafhankelijk persoon op elk moment het huis of de instelling kan bezoeken waar de dementiepatiënt wordt verzorgd, zonder vooraf te verwittigen. Dat vind ik heel belangrijk. Al te vaak worden na een aankondiging van een bezoek tal van zaken aangepast en toegedekt.

De heer Jean Biskup : Zodra de diagnose van dementie wordt gesteld, treedt een vermogensrechtelijke bescherming van de patiënt in werking : er wordt een voorlopig bewindvoerder aangesteld. Wat betreft de verzorging van de patiënt is het evenwel goed denkbaar dat sommigen het heft in handen nemen en zich daarbij eenzijdig opstellen, tot frustratie van anderen. Ook als de bejaarde in een instelling wordt geplaatst is dat mogelijk. Het is onvermijdelijk dat de instelling beslissingen neemt in plaats van de patiënt. Een vertrouwenspersoon met de nodige expertise, die waakt over de begeleiding van de patiënt, lijkt in dergelijke gevallen aangewezen, zodat de eenzijdigheid verdwijnt.

Mevrouw Sonja Becq : Ik onderscheid twee aspecten aan dit probleem. Ten eerste is er het afnemen van de vermogen van de patiënt om zelf beslissingen te nemen. Iemand moet dat doen in zijn plaats. Daarvoor bestaan burgerlijke rechtsprocedures, die voorschrijven hoe een wettelijk vertegenwoordiger moet worden aangeduid. We kunnen daar op Vlaams niveau niet aan tornen.

Daarnaast is er de vraag een beroep te kunnen doen op een objectieve derde, die goed op de hoogte is van de verzorging van dementiepatiënten en die alle betrokkenen advies kan geven. Zowel mevrouw Van Den Heuvel als ikzelf hebben een voorstel klaarliggen inzake de rechten van gebruikers van sociale en medische voorzieningen, van tehuizen voor dementiepatiënten tot kinderopvangcentra. Volgens dit voorstel heeft iedereen recht op een vertrouwenspersoon, die hem of haar wegwijs maakt in het zorglandschap. Deze trajectbegeleider, zorgconsulent of adviseur helpt om een keuze te maken tussen de beschikbare voorzieningen. De uiteindelijke verantwoordelijkheid ligt natuurlijk bij de belanghebbende zelf, maar de vertrouwenspersoon kan hem of haar bijstaan.

Mevrouw Riet Van Den Bergh : Ik zou graag zien dat zo'n vertrouwenspersoon ook de bevoegdheid krijgt om voor patiënten die thuis worden verzorgd een behandelingsplan op te stellen. Hij moet in staat zijn, als dat nodig is, een heel team van begeleiders in te schakelen om de patiënt een optimale verzorging te bieden.

De voorzitter : Mevrouw Van Den Bergh, mijns inziens komt uw situatie er sterk uitgedrukt op neer dat uw broer uw vader min of meer gijzelt. De andere kinderen wensen een andere behandeling voor uw vader, maar uw broer zegt dat hij uw vader verzorgt en dat hij dus wel zal uitmaken wat er moet gebeuren. Vanzelfsprekend voelen de anderen zich daardoor zeer onmachtig.

Dit probleem overstijgt evenwel een eventueel decreet over de gebruikersrechten. Zelfs als u het recht zou hebben om een beroep te doen op een vertrouwenspersoon of een expertisecentrum, en zelfs als het oordeel zou luiden dat uw vader bijkomende behandelingen nodig heeft, dan zullen er nog altijd juridische stappen nodig zijn om die af te dwingen. Wij kunnen ervoor zorgen dat in de toekomst wordt voorzien in vertrouwenspersonen, maar hun adviezen afdwingbaar maken, lijkt me niet vanzelfsprekend.

De heer Jean Biskup : De federale wetgeving over de voorlopig bewindvoerder wordt momenteel geëvalueerd. Na consultatie van mensen in het veld, die dichtbij de betrokkenen staan – het gaat overigens niet alleen om dementiepatiënten, nog heel wat meer mensen kunnen niet instaan voor hun eigen beslissingen – voorziet men nu ook in deze materie in een vertrouwenspersoon.

Misschien is het mogelijk dat een voorlopig bewindvoerder die niet helemaal gerust is over de behandeling van zijn cliënt een vertrouwenspersoon kan inschakelen die de kwaliteit van de verzorging in het oog houdt. De afdwingbaarheid zou dus misschien kunnen worden geregeld via federale wetgeving.

De voorzitter : Vlaanderen zal inderdaad alleen maar vertrouwenspersonen ter beschikking kunnen stellen. Wij kunnen er niet voor zorgen dat hun adviezen afdwingbaar zijn.

De heer Jan Van Duppen : Dat is een zeer terechte opmerking. In principe is er eigenlijk al een vertrouwenspersoon, namelijk de behandelende huisarts of psychiater. Hij is aansprakelijk voor de behandeling van de patiënt en zijn rol als vertrouwenspersoon. Mevrouw Van Den Bergh, als u twij-

fels hebt over de behandeling van uw vader, zijn er tal van wettelijke middelen om de arts daarop aan te spreken of zelfs te laten vervolgen. Het is ongetwijfeld een zeer waardevol voorstel om te voorzien in een neutrale figuur met voldoende expertise die advies kan verlenen aan betrokkenen. Maar in uw concrete geval zal uw broer of de behandelende geneesheer dat advies waarschijnlijk gewoon naast zich neerleggen. Het lijkt mij dus aangewezen om de arts van uw vader aan te spreken op zijn behandeling.

Mevrouw Riet Van Den Bergh : Er waren verscheidene contacten met de psychiater en de huisarts. Die hebben niets opgeleverd.

De heer Jan Van Duppen : Dan gaat het over de interpretatie van het schema waarin u de behandeling van die bepaalde patiënt wil zien. De psychiater, de huisarts en uw broer stellen dat de behandeling adequaat is. U hebt daar uw twijfels over en wenst een bijkomende behandeling. Dat is de kern van de zaak.

Mevrouw Riet Van Den Bergh : Het gaat om een specifieke behandeling van dementie. Er bestaan nu veel mogelijkheden via expertisecentra.

De heer Jan Van Duppen : Dat klopt. In de toekomst worden die mogelijkheden nog veel groter. Op dit moment bestaat er medicatie die u een fortuin kost. Als men die lang genoeg neemt, is er een zeer kleine kans dat het geheugen verbetert en de dementie wordt vertraagd of uitgesteld. Stel : u wenst dat die medicatie wordt toegediend aan uw vader. Uw broer en de voorlopig bewindvoerder willen eerst het advies van de psychiater, neuropsychiater, huisarts, enzovoort. Volgens hen heeft dit weinig of geen zin heeft. De vraag is dan : wie zal die 600.000 frank betalen ? De ziekteverzekering betaalt niet terug. De beslissing zal in niet geringe mate afhangen van de behandelende geneesheer.

De voorzitter : De vraag is ook of de geneesheer de huisarts van de broer is of van de vader. Ik veronderstel dat als de patiënt inwoont, de arts één en dezelfde persoon is. De beslissing of medicatie moet worden genomen, ligt op het medisch vlak. De medicus van de broer staat echter ook onder druk. Hij vreest immers een heel gezin als patiënt te verliezen.

Wie garandeert de keuze van de psychiater en de huisarts ?

De heer Jean Biskup : De personen die bij de verzorging zijn betrokken, beslissen uiteindelijk. Heel

dikwijls wil men echter niet op gevoelige tenen trappen. Er ontstaat een kluwen waarbij de persoon die het dichtst bij de patiënt staat, de plak zwaait. Dit staat een gezonde discussie in de weg.

Een voorlopig bewindvoerder zal zich nooit in die discussie mengen omdat enkel de vermogenskwestie onder zijn bevoegdheid valt. Bepaalde uitspraken over verzorging hebben echter financiële implicaties. Men kan de bewindvoering naleven volgens de geest van de wet en ze personaliseren. In de praktijk is dat dikwijls niet het geval. Het zou een goede zaak zijn dat voor bepaalde zaken de bewindvoerder het advies inwint van een vertrouwenspersoon.

De heer Jan Van Duppen : Ik ken het geval van een terminale en zwaar dementerende patiënt die na een lang verblijf in een rust- en verzorgingstehuis nu thuis wordt verzorgd door de echtgenote. Na een tijdje verbeterde zijn toestand zowel klinisch als psychisch. Dat is een prachtig voorbeeld van een goede beslissing.

De voorlopig bewindvoerder is volgens mij wel degelijk gemachtigd om een tweede advies te vragen over een behandeling. Tenslotte beslist hij of zij wie betaalt.

U vraagt eigenlijk hoe we een voorlopig bewindvoerder kunnen dwingen om een tweede advies te vragen.

De heer Jean Biskup : Er zijn twee invalshoeken. Aan de ene kant gaat het om de goede verzorging van dementerenden. Een vertrouwenspersoon en een expertisecentrum zijn daarbij belangrijk. Aan de andere kant kan de bewindvoerder een gepersonaliseerd beleid voeren. Velen nemen die bevoegdheid niet op. Als men niet akkoord is, kan men enkel naar de vrederechter stappen. Als jurist ben ik daar geen voorstander van, omdat men dan geen inhoudelijke discussie voert maar wel een procedu-reslag.

Men zou in dat geval het advies afdwingbaar moeten maken. Een gepersonaliseerde bewindvoering houdt in dat men consulteert en adviezen vraagt. Nu kan de bewindvoerder aan zijn bureau blijven zitten en de zaken op hun beloop laten.

De voorzitter : Hij is dus niet verplicht in te gaan op een vraag om een tweede opinie van een neutrale arts ?

De heer Jean Biskup : Moreel gezien zou hij dat moeten doen. Het is echter moeilijk afdwingbaar.

De voorzitter : De vrederechter kan echter wel een deskundige aanstellen.

De heer Jean Biskup : Als de vrederechter zich op een echt legalistisch standpunt stelt, zal hij zeggen dat de afdwingbaarheid moeilijk is. Hij kan wel motiveren wat de bedoeling van de regeling is. Dat kan echter ook resulteren in een uitspraak dat een bijkomend advies buiten de voorlopige bewindvoering valt. In dit geval zit men in een impasse.

De voorzitter : Naar mijn aanvoelen ligt daar dan toch een belangrijke taak weggelegd voor de federale wetgever.

De heer Jean Biskup : Inderdaad. Op dat niveau beweegt gelukkig ook een en ander in de goede richting. Ik citeer : “Het ziet ernaar uit dat de voorstellen ter verbetering van de huidige regeling wet kunnen worden. Daardoor zal de betrokkene bijstand kunnen vragen van een vertrouwenspersoon en zal de vrederechter beter in staat zijn om de inspanningen en werkzaamheden van de voorlopig bewindvoerder te evalueren.”. Dit is duidelijk gericht op het bestrijden van een laissez-fairementaliteit.

De heer Jan Van Duppen : Mevrouw de voorzitter, u en de heer Biskup hebben de procedure inzake de aanduiding van een voorlopig bewindvoerder correct weergegeven.

Bij mijn weten is het wat betreft de Vlaamse Gemeenschap nu al mogelijk dat een vertrouwenspersoon adviseert welk centrum of welke arts aangewezen is in een bepaalde situatie, of dat deze persoon aanraadt een tweede opinie in te winnen.

De heer Jean Biskup : Dat is echter niet afdwingbaar. Dat is het probleem.

De heer Jan Van Duppen : Maar kunnen wij een juridisch afdwingbare procedure creëren ? Ik denk van niet.

De heer Jean Biskup : Dat moet op federaal niveau worden geregeld.

De heer Jan Van Duppen : De knowhow is beschikbaar. Een korte observatieperiode is perfect organiseerbaar. We zouden misschien een oproep kunnen doen aan de bevoegde minister om er bij de federale overheid op aan te dringen dat familieleden of de voorlopig bewindvoerder gebruik kunnen maken van de expertise die in Vlaanderen aanwezig is. Dit soort problemen kan zo wellicht op

een serene manier worden benaderd. Meer zit er niet in, denk ik.

3. Antwoord van de minister

Mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, heeft de administratie Gezondheidszorg van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap om een reactie verzocht op het betreffende verzoekschrift.

Op grond daarvan en na kennis te hebben genomen van de discussie die in de Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gelijke Kansen werd gevoerd, komt de minister tot volgende observaties en beschouwingen.

Het gaat in essentie over een familiekwestie, waarbij de verzoeker, mevrouw Riet Van Den Bergh, duidelijk niet akkoord is met de wijze waarop haar vader verzorgd of behandeld wordt. De vader zou dementerend zijn en wordt opgevangen door haar broer, heeft een eigen huisarts en een voorlopige bewindvoerder.

De vraag die rijst, is wie tussen partijen kan bemiddelen en wie eventueel het geschil kan beslechten en wat er eventueel zou kunnen gebeuren op het vlak van verzorging en behandeling. Er lijken zich bij dit laatste punt twee mogelijkheden voor te doen :

- a) een verplichte opname ;
- b) een vrijwillige opname, waarbij dan de vraag rijst wie kan handelen namens de patiënt als hij niet (handelings)bekwaam is.

Wat het eerste deel betreft is er de wet op de bescherming van de persoon van de geesteszieke. De minister vermoedt – op basis van wat haar bekend is van deze casus – dat deze wet niet van toepassing is, maar toch vermeldt de minister deze mogelijkheid.

In essentie zijn er drie criteria die een toepassing van deze wetgeving mogelijk maken :

- a) de aanwezigheid van een geestesziekte ;
- b) de aanwezigheid van een zekere gevaarssituatie hetzij voor de patiënt, hetzij voor de maatschappij ;
- c) de afwezigheid van alternatieven, zoals een vrijwillige opname.

Het in gevaar zijn van de gezondheidstoestand is een valabel criterium : artikel 2 van de wet op de bescherming van de persoon van de geesteszieke zegt : "de beschermingsmaatregelen mogen, bij gebreke van enige andere geschikte behandeling, alleen getroffen worden ten aanzien van een geesteszieke indien zijn toestand zulks vereist, hetzij omdat hij zijn gezondheid en zijn veiligheid ernstig in gevaar brengt, hetzij omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor andermans leven of integriteit".

Wat betreft de tweede mogelijkheid, nl. de vrijwillige opname en behandeling, kan de minister het volgende stellen. Uitgangspunt hiervoor is vanzelfsprekend de vrijwilligheid. Het lijkt de minister bijzonder moeilijk om hierin tussenbeide te komen. Het is niet vanzelfsprekend uit te maken wie hierin kan handelen : een vertrouwenspersoon moet in de eerste plaats het vertrouwen van de patiënt hebben en eigenlijk niet die van de familie, hoewel de minister zich niet goed kan voorstellen hoe deze persoon dan zijn functie naar behoren zou kunnen uitoefenen.

Eigenlijk denkt de minister dat de huisarts van deze patiënt een zeer belangrijke rol te spelen heeft en hier ook het morele gezag toe heeft als behouder van de gezondheidstoestand van de patiënt. De minister gaat ervan uit dat hij zijn deontologische verplichtingen dienaangaande naleeft. Dit is in principe toetsbaar via de Orde der Geneesheren.

Uiteraard kan de minister zich niet uitspreken over de noodzaak van specifieke maatregelen in het belang van de vader. Wel is het zo dat ondanks alle nieuwe ontwikkelingen op het vlak van behandeling van dementie, die veelbelovend zijn (o.m. de nieuwe psychofarmaca), er vandaag de dag nog niet zoveel kruid gewassen is tegen vele vormen van dementie. Sommige vormen zijn wel goed behandelbaar. Het onderzoek naar de mogelijkheden op dit vlak vergt een grondige oppuntstelling, die doorgaans gebeurt in de context van een neurologische, psychiatrische en somatische oppuntstelling. Er zijn in Vlaanderen verschillende ziekenhuisdiensten die zich hierin gespecialiseerd hebben.

Naast de aspecten die verband houden met behandeling in enge zin, zijn er uiteraard ook die van de verzorging, die voor dementen, naargelang van het stadium van de ziekte, zeer intensief en erg belastend kunnen zijn en tenslotte bij een verblijf in een rusthuis ook heel wat kosten met zich meebrengen.

De laatste jaren zijn er ook heel wat inspanningen gedaan om de thuisverzorging en de ondersteunende welzijnszorg uit te bouwen in Vlaanderen. Ook hier is de minister van oordeel dat de huisarts van de patiënt een cruciale rol speelt in de juiste keuze van het zorgaanbod. Er mag hierbij ook niet onderschat worden dat de begeleiding van dementen thuis, voor de familieleden die dit op zich willen nemen, een zware psychologische belasting is.

Wat de kosten betreft is er – indien de patiënt onvoldoende middelen heeft – nog steeds een regeling in verband met de onderhoudsplicht, hoewel er ook hier voorstellen in bespreking zijn om dit te wijzigen.

In verband met de figuur van de bewindvoerder leest de minister in de wetgeving dat het de rechter is die de omvang van de bevoegdheden van de voorlopige bewindvoerder bepaalt (artikel 8, § 2, van de wet) en verder bepaalt § 3 van hetzelfde artikel "bij gebreke van aanwijzingen in de in artikel 488bis, c) bedoelde beschikking, vertegenwoordigt de voorlopige bewindvoerder de beschermde persoon in alle rechtshandelingen en procedure als eiser en als verweerder". Dit zou in voorliggende casus wel eens van toepassing kunnen zijn.

4. Bespreking en conclusie

Mevrouw Sonja Becq is van oordeel dat het om een moeilijk dossier gaat. Vanzelfsprekend kan geen oordeel geveld worden over de persoonlijke casus. De casus wijst wel op een leemte in de regeling. Vlaanderen is echter niet bevoegd om die leemte in te vullen. Spreker is van oordeel dat men destijds, bij de regeling van voorlopig bewindvoerder, vooral oog had voor het goed beheer van goederen, en veel minder voor de zorg voor een persoon. Daarom suggereert spreker om de collega's in het federale parlement te vragen deze leemte aan te pakken.

Mevrouw Patricia Ceysens, voorzitter, stelt vast dat de commissie het daarmee eens is. Aan de voorzitter van het Vlaams Parlement zal gevraagd worden dit verslag te verzenden naar de voorzitters van Kamer en Senaat.

De verslaggevers,

De voorzitter,

Sonja BECQ

Patricia CEYSENS

Jan VAN DUPPEN

BIJLAGE

Verzoekschrift van 19 januari 2001 van mevrouw Riet Van Den Bergh (4 (2000-2001))

VLAAMSE PARLEMENT,

Via de media heb ik ooit gehoord, dat ik als inwonster van dit landje zelf een wetsvoorstel mag indienen.

Mijn wetsvoorstel is zeer dringend en heeft te maken met de geestelijke gezondheidszorg voor dementerenden.

Vanuit mijn familiale orvaring mag deze wet geen maanden meer uitblijven, maar moet met hoogdringendheid behandeld worden.

Het gaat tenslotte om de geestelijke gezondheid van mijn vader in de eerste plaats, maar voor alle personen die het slachtoffer zijn van een zeer slechte MENTALE OPVANG.

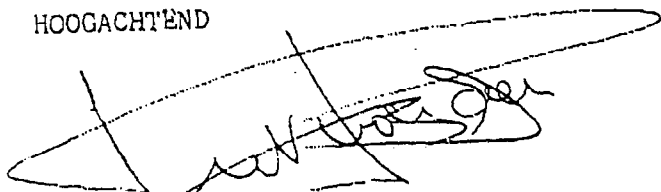
INDIEN ER EEN BEWINDVOERDER WORDT AANGESTELD, MOET ER GELIJKLOPEND EEN GEESTELIJKE VERZORGING VOORZIEN WORDEN. DEZE PERSOON KRIJGT WETTELIJKE FACILITEITEN OM IN TE GRIJPEN WAAR DIT NODIG IS.

Op dit moment voorziet de wet niets en overal krijgen wij het zelfde antwoord SPIJTIG, MAAR DE WET VOORZIET NIETS OP DIT VAAK.

Ik hoop dat deze problematiek, die niet alleen de onze is, binnen de maand eindelijk opgelost is, want wij willen de laatste jaren van vader in een berisvolle en liefdevolle sfeer kunnen volbracht worden.

Ik hoop op een zeer vlug resultaat van mijn vraag;

HOOGACHTEND

A handwritten signature in dark ink, appearing to be 'A. J. J. J. J.', written over a horizontal line.